

Píše Michal Topor

(E*forum, 15. 06. 2011)

Na půdě Kabinetu pro studium českého divadla (tj. jednoho z oddělení pražského Divadelního ústavu) v průběhu let 2006–2010 vznikl pozoruhodný svazek, zhodnocující v souboru referátů, úvah a portrétů, tištěných v letech 1843–1851 německy v listech Prag, Bohemia, Ost und West, Union, poté do roku 1857 (česky) v Lumíru, do roku 1860 už jen velice řídce znovu v Bohemii, divadelně kritické (a historiografické) působení Ferdinanda Břetislava Mikovce (1826–1862). Před několika dny, ve čtvrtek 9. 6., byla kniha – navazující v rámci edice České divadlo (a řady Eseje, kritiky, analýzy) např. na podobně koncipovaný soubor divadelnických textů Václava Tilleho (Kouzelná moc divadla, ed. František Knopp 2007) – pokřtěna přednáškou Václava Petrboka v Divadelním ústavu.

Právě předmluva (s. 5–53), již V. Petrbok přispěl (a prospěl) edičnímu dílu Jitky Ludvové a Heleny Pinkerové (za překlad německých textů lze vedle J. Ludvové vděčit Veronice Dudkové), bohatě vybíhá z ryze teatrologického pole informací a otázek. Čtenáři se tak knihou **Ferdinand Břetislav Mikovec: Pražská Thálie kolem 1850** (vyšla v březnu 2011, ovšem s vročením 2010) dostává skvěle opracovaného, specificky orientovaného souboru, vybaveného zevrubným edičním aparátem (včetně cenného aparátu vysvětlivkového), a anotovanou „Divadelní bibliografií F. B. Mikovce 1843–1860“. Soustředěné studium Mikovcova osudu nadto uvádí nutně v potaz problematiku dobových vztahů, rozepří, formovaných jednak v oblasti estetických názorů a postojů, ale také – a možná především – na základě různých faset a polarit myšlenky „národní“. Právě tato perspektiva nakonec působí gravitačně: její silou se bio-bibliografické a obecněji dějepisné nitky sbíhají v Petrbokově podání ve čtivý a smysluplný výklad, kterému se kdokoli, kdo se Mikovcem a „českým kulturním a společenským milieu v přelomových čtyřicátých a padesátých letech 19. století“ (s. 7) bude v budoucnu zabývat, může vyhnout leda ke své škodě (speciální kapitolu představuje Petrbokova reflexe letitých sporů o Mikovce, odehrávajících se po jeho smrti, později také v souvislosti se stěhováním jeho hrobu v r. 1911). To však platí pro celou knihu, která zkrátka navršila znaky poctivě odvedené práce.